

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

De S. Maximo Episcopo Rhegiensi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

gandio repletus vadit. Quis dubitet verum Deum esse, qui ita suos confortat? Antoninus hacaudicens, Infelix, inquit, iuuenis, quid tibi factum est, ut tales sermones loquaris? Et iratus iussit iuuenem teneri, quem cum diuersis cruciatibus afflixisset, gladio consummauit. Beatus vero Alexander cum duceretur, obuiauit ei quadam vidua, quam beatus martyr rogauit dicens: Commoda mihi orarium. At illa praestitit ei. Officiales autem dixerunt mulieri: Perdidisti orarium tuum. Facto itaq; signo Crucis, expoliavit se beatus martyr tunica, & in linea stans, textis sibi de orario oculos, de in positus genibus suscepit gladium, via Claudia, xx. miliario ab Vrbe. Et factus est terramotus, & vicus & thermæ ceciderunt.

Sanctus autem Crescentianus, & hi qui cum illo erant, reuelante martyre, tulerunt sanctas reliquias eius, & sepeliêrunt in loco vbi orans fornacis ignem extinxerat. Et posuit scriptum supra marmor continens: Hic requiescit sanctus & venerabilis martyr Alexander Episcopus. Cuius depositio celebratur vndecimo Calendas Octobris. Cui Papa Damasus postmodum cryptam condignâ faciens, illic cum sexto Calendas Decembris transposuit, quando & festiuitatem ei dicauit. Orarium porro illud sibi praestitum, vndè sibi martyr oculos texerat, mox vt decollatus est, mulieri quidam puerulus detulit, quem Angelum fuisse nō est dubium. Quod illa non sine grandi stupore recepit, & verè martyrem confessâ Alexandrum, Christo credidit.

Is detruncatur.

Eccè quomodo morturus signo sanctissimæ Crucis se munuit.

Reuelante martyre, tulerunt sanctas reliquias eius & sepeliêrunt.

Nota festiuitatem dicatam S. Alexandro per Damasum Papam.

DE SANCTO MAXIMO EPISCOPO RHEGIENSI HOMILIA, QUAE HABETVR INTER EAS, quae Eusebio Emeseno adscribuntur. Est sanè erudita, & ab eius discipulo edita. Nos eam in capita distinximus.

LOCVTURI de perfectione summi antistitis & confessoris, multum veremur, nè merita eius, dum affectus praedicationis insinuat, tenuitas sermonis abscondat. Qui cum à prima aetate nouis virtutibus vsque ad finem quasi semper inceperit, inter ipsa primordia consummatus apparuit. Diu ille sub habitu seculari, Christi militem gessit, diu sanctæ vitæ, quæ sola decrat, professionem negauit: diu in hunc mundum positus, extra mundum fuit: diu seductori imposturam fecit, diu mententem sefellit: & cum iam eum mundus animo nō agnosceret suum, vel solo tamen corpore tenebat alienum: ac sic publica conuersatione suscepta, non tam coepit esse quod non erat, quam prodidit quod latebat. Inter hæc stupebat in sinu suo patria ciuem suum peregrinari, & intra fines proprios nouæ conuersationis legibus exulare. Nondum quidem visibiliter exierat de terra sua, & cognatione sua, & de domo patris sui: sed iam spiritaliter reliquerat terram suam, quia nullis inclinabatur concupiscentijs actibusq; terrenis: iam reliquerat cognationem suam, quia nullis iam carnalium necessitudinum detinebatur affectibus, nullis vitiorum, quæ per longam consuetudinem proxima & cognata animæ efficiuntur, velut parentum constringebatur amplexibus. Iam reliquerat domum patris sui, quia in inquisitione aeternæ illius patriæ, supernis intentus, excesserat.

Tum itaque patriarcharum in se complexurus figuram, subito totum reliquit, villam posset obrinere, qui totus est dicturus cum Apostolo: Eccè nos relinquimus omnia, & secuti sumus te. Omnibus prorsus cupiditatibus, velut indumentis exiit, abijciuntur cum seculo extranea bona, vt magis propria ornamenta clarescant. Ista est vera & perfecta conuersio, quando non solum possessio negligitur in rebus, sed etiam passio corporaliter: de domo & de loco suo diuina vocatione dignus egreditur, tanquam Isaac à patre, viua Christi hostia futurus, offertur, & super inuisa Lirientis aræ, totis humeris crucē Domini baiulaturus, imponitur: de qua quidè ara multa piorū animæ in holocaustū & in odorem suauitatis assumi in videda consummatione meruerunt. Super hanc itaq; aram per contritionē carnis & sanguinis, semetipsum Deo immolat: & sicut illic pro Isaac aries occulta mysterij

27. Nouēb. Cap. 1.

Adhuc secularis quam sancte vixit S. Maximus.

In patria degit peregrinus.

Cap. 2. Matth. 19.

Gen. 22.

S. Maximus fit monachus & Lirientis.

RIUS

27. Nouēb. Cap. 1.

Postea Ab-
bas.Cap. 3.
Gen. 32.† viderur
deesse, in su-
la, aut mo-
nasterij.Multos fan-
ctæ conuer-
sationis fru-
ctus colligit

for. * in

Cap. 4.
Sæcti, lumi-
naria sunt à
Deo accesa.

4. Reg. 2.

Cap. 5.

Multos
Christo lu-
crificat.

Cap. 6.

dispensatione supponitur, ita hinc dum in illa sancta congregatione de milite con-
surgit, & in principem promouetur, ex oue in gregis arietem commutatur.

Legimus beatum Iacob, cum de patria fratrem fugeret, sine villo subsidio, solum
in baculo suo transisse Iordanem, & post longæ peregrinationis absentiam, cum
magnis opibus, duabus etiam honorabilem coniugibus, vt tunc licebat, ad patri-
am reuertisse: Ita hic sanctorum eximius, patrem ac fraternitatem suam fugiens,
se solum ex omnibus portans, in spiritu tanquam in baculo transmissum, angustis-
simo freto deserit. Lirinensis * sedem, immò larebram petiit, vbi à mundi, tanquam
ab inimici periculis tutus, multis laboribus defudatis, tanquam in matrimonium
sumpturus, & quasi annorum hebdomade transacta, (nam plenis septem annis Ie-
dèm Christi gregem pauit) Rachel acquisiturus, præferret in sulcæ, præparatur Ec-
clesiæ. Qui quantos ibi Iacob iste nos ter virtutum institutionibus sacerdotum, quos
in Christo genuit patriarchas, quantas ibi, o pater luminu, meritorum aucto-
donorum que largitor, quantas ille diuitias vobis ac patriæ reportandas, quanto
ille thesaurus animabus vestris, dum in illo camino humiliacionis excoquitur
congregauit? Quanta ornamenta, quanta monilia fabricatus est? Vobis enim
athleta Christi in illo agone sudauit, vobis, dum se extollit, fructificauit: sibi illi
ferens, vobis colligebat: sibi quærens, vobis nescius acquirebat: sibi paraturus præ-
conia, vobis soluturus vltimam: vobis hæc spiritalis columba cibum de illa Christi
mensa, & angelica congregatione capiebat, vobis potum de illo gratiarum fonte
sitians hauriebat: vt quasi marer sollicita escas, quas de illo vitæ horreo sumperat,
in sensus vestros pleno de corde transfunderet. Vobis prophetica hæc apes, saluti-
fera in illo alueario mella confecit: vestris quidem cõspicibus decrat, sed vestris
profecibus militabat. Sic lampas magna non sibi accenditur, sed lumen suu emi-
nit * & circumiecta iaculatur, speciosum fundens flammæum doctrinæ fulgorem,
& vniuersis qui assistunt, integrum, & singulis totu. Meritò se vobis imputet beata
illa insula ex hoc vno atque vnico munere, licet multum erubescat ex alio: vir il-
le præcipuus, illic doctus, vt hic doceret: illic diratus, vt hic sceneraret: illic illu-
minatus, vt hic fulgeret: illic purificatus, vt hic sanctificaret: & vt hic exercere pos-
set confessionis curationem, illic quæsiuit aromata & pigmenta virtutum. Sic in-
dustrius atque audus negociator, extera atque longinqua experit, collaturus regi-
onibus suis peregrina ac preciosa commercia. Absentat paulisper à patriâ, vt no-
uas opes ac diuitias transmarinas reportet ad patriam.

Gratias tibi Domine, qui tam conspicua ad inquirendu te luminaria in noctem
mundi huius accendis, per quæ & ad viam salutis possint venire, qui cupiunt: & ex-
cusationem non possint inuenire, qui negligunt. Felix itaque terra, quæ talem ge-
nuit: felicior, quæ erudiuit. Sit sanctificata, quæ dedit: sit benedicta, quæ reddidit. Be-
atus & ipse communis pater, quem & illic Honoratus accepit, & hic honor rapuit.
Dignus, cui primus ille fundator gubernacula Lirinensis nauis post se moderanda
committeret. Dignus, cui tanquam Elias ad superna migraturus, Eliseo discipulo
pallium pietatis & gratiæ, ac præclara meritorum indumenta traderet, & in se au-
gendus, & in filio duplicandus. Dignus, inquam, hic, cui ille piissimus pater Hono-
ratus, tanquam Moyse, primi populi primus princeps, duetandi per desertum Israë-
lis legem traderet, & quasi fortissimo Iesu Naue, pia iura transfunderet, electo vi-
quæ ac satis probato, qui sacrum ad promissa caelestia promoueret ac perurgeret
exercitum. Hoc itaque duce, sanctæ congregationis splèdidissima illa die ac nocte
coluna non defuit: sed semper eos tanquam gemina fidei atq; operu lux præcessit.

Quantas hic in illo deserto, sicut de Iesu Naue legimus, nequitiarū spiritualium
exercitatissimus debellator, quantas in conuersorum cordibus gentes peremit
Quantas nationes inuisibilium aduersariorum, quæ Israëlem de regno excludere
conabantur, extinxit? Studens in homine, velut in terra sancta, tanquam hostem
interficere passiones, ac tanquam Dei populum introducere ac plantare virtutes,
& quasi cultris lapideis, id est, fortibus Christi præceptis, concupiscentias refecare,
& circumcidere voluptates, & non minù exemplo quam imperio, militum pectus
armare, atque ad desiderium supernæ hæreditatis accendere. O virum perfecti
exercitus idoneum ducem. O virum per omnia Deo dignum.

Eminēbat, vt sic dixerim, in ipso habitu animi fortitudo: in specie exteriori ipsan
putares expressam imaginem sanctitatis, terribilis incessu, reuerendus ad aspectu
Credere

Crederes quod semper inuisibilem illum hostem, ipsa vultus sui virtute terreret. Metuendus seueritate, benignitate venerandus, autoritatis censuram humilitatis mansuetudine temperabat. Minabatur quidem frontis austeritas, sed cordis seueritas blandiebatur. Ac sic conueniente in vno diuersitate gratiarum, Paulus apparet in vultu, Perrus in spiritu. Illius districtio, huius erat pietatis amulatore: ita vt cum presentiam eius vix sustineres, absentiam ferre non posses. Interiorum autem bonorum suorum formas ac species, sicut nemo ad plenum inspicere potuit, ita nemo sufficit explicare. Quas ille sicut extollere studuit, ita elaborare occultare: vt de ornamentis sanctae animae suae dictum accipi possit, Omnis gloria eius sicut regis abintus in fimbrijs aureis, circumamicta varietate. Digne in fimbrijs aureis, quia magis ac magis in operum suorum fulsit extremis. Digne, in vestimentorum sine, ita ille in actuum suorum consummatione plus claruit. Ita que dum illa sancta congregatio beatus magister angelicis studijs scholae Christi imbuit, splendebat omnis insula, radiata ac repercussa suorum luce meritorum: & quicquid ab vno ad vniuersorum gratia peruenisset, rursum ab vniuersis ad vnius gloriam reuertebatur, & quasi nobilitas aquarum ad fontis magnificentiam redundabat. Inter haec ille cum vellet augeri, nolebat agnosci: quia haec est natura iustitiae, vt quanto studiosius abscondi optat, tanto clarius innotescat, & occultatio ipsi proditio sit.

S. Maximus magna vultu pietatis seueritate.

Psal. 44.

Natura iustitiae.

Pasim per populos conscientia tatorum bonorum fama volitabat, & odorem amoenissimae suauitatis longe lateque fundebat. Eminebat in admiratione omnium velut ciuitas super verticem montis exposita, nec iam lucerna poterat latere sub modio, nec recipiebatur, nec continebatur vltra latibulum suum exundans fidei luminis magnitudo. Ambiebant illum diuersae patriae: sed vel maxime proxima eremi ciuitas, quae territorij ac finium suorum incolam, velut proprium amplectebatur indigenam. Ambiebat illum proxima eremo ciuitas, quae inter locum hunc & insulam (vt nostis) interiacet. Qua ille suspicione percussus, tristem parat egressum, ac longinquum meditatatur exilium: sed repentino occupatus aduentu infestissimi sacerdotum, petit (quod licuit ad momentum) amica sibi ac negotio suo condensa syluarum.

Cap. 7.

Matt. 5.

Inuentibus fidelium turbis, ventilantur vniuersa, profunda eremi secreta verbanur. Sub nudo axe caeli trium dierum ac trium noctium imbribus verberatur, sicut & ipse sum testis. Videntur quoque mihi nimbi inquisisse latentem. Mores cuncta insula periculum patris: plus iam in eum expauescit iniuriam, quam rapidam. Gratias inter haec caelesti dispensationi: pro suis meritis quaeritur, pro vestris non inuenitur. Ipse interim locus dedit latebram, qui inquiredi intulerat causam, & qui collatos exponebat ad gratiam. Non post longum tempus (vt meministis) sancto orbata pastore populi praesentis Ecclesiae, piam supplicis filijs mandata legatione, reposita patria iustioribus desiderijs pignus ac depositum. Quo ille comperto, instructo remige, profugus euolat ex dulcibus locis, atque ex finibus Gallicanis. Testatur violentiores nunc post se pietatis instantia longius abscedendo.

Cap. 8.

Habes hic auctoris fidem & antiquitatem.

Fugit, dum experitur ad Episcopatu.

Quid te, sancte atque humilis Christi serue, tuorum complexibus praecipitem rapis sine causa? Quocumque loci latere arbitrat, quem ubique lumen suum sequitur? Quid diffugas gloriam, quae plus additur, dum timetur? Quicquid libet, agas, in casum te patriae per fugam denegas, cui te nuper fuga ipsa seruauerat. Quid honorem quasi indignum repellis? Meriti praerogatiua, est honoris repulsa. Quo fugis magister discipulos? Quo pater filios sanctae patriae tuae, in te pendentes, & post te deficientes? Quanto te plus subtraxeris oculis, tanto magis ingeris desiderijs. Qui tabernaculum illud Christianorum principibus, id est, Apostolis ipse condidit, Ecclesiam in montis huius vertice inestimabili labore fundauit.

Cap. 9.

Sanctos viros suum lumen semper sequitur.

Parua haec sunt in illius caelestibus gestis. Plus est, quod insinuat vobis: timore diuino & lumine supernae agnitionis infuso in se, quasi supra spiritalem montem, fidem & spem plebis & Ecclesiae huius erexit, & sancta in vobis Deo templa construxit. Et quia superius memorauimus, quam magnifice insulano illo stadio perfectonis vias cucurrit, plus est, quod huc insulam ipsam institutis ac studijs suis traestulit. Et qui iam dudum in Abbate pontificem gesserat, postmodum Abbatem in pontifice In Episcopatu vixit, vt monachus honoris eius.

Cap. 10.

In Episcopatu vixit, vt monachus honoris eius.

R I U S

VIII

honoris impatiens, pauper in pecunia, diues in conscientia, humilis ad merita, superbus ad vitia, locuples in donis Dei: sic in se excoluit gratiam vnam quamque quasi solam: pauci sic tenuerunt singulas, quomodo ille in se impleuit vniuersas: semper in operis exercitio, semper in compunctionis affectu, semper occupatus, & semper vacans. Nulla illi ex omnibus propensior fuit cura, nisi aut de Deo in lectione atque sermone, aut cum Deo in oratione loqueretur, & illum velut Moyses facie ad faciem compellaret in corde, eumque quasi praesens praesentem ad implenda promissa sua, voce imi pectoris conueniret. Cum qua voce cognitionis purae atque pinguis simae, & arescentis medullae, atque continuatis ieiunijs ossa clamabant, audens, de persecutore iniquo, longo triumphare martyrio.

Cap. 11.

Quid inter haec dicam? Exhaustorum magnitudinem membrorum prodebat robur antiquum, & ita mortificationem Christi praeferebat in cruce, ut reliquias quaedam videres in corpore. Ita autem mentem eius repleuerat auditas futurorum bonorum, & ignea diuini timoris ebrietas, ut abstinentiam & in ediam summam deceret. Tu erga te fatigas quidem votum, sed producis affectum. Vno eodemque tempore, dum a patria probaris, patriam probas. Tunc impletum est circa vos, dilectissimi fratres, illud Evangelicae promissionis oraculum: Petite, & dabitur vobis: quaerite, & inuenietis. Sicut autem legimus sacerdotem decebat, prudentia legitur, quaeritur, pietate reuocatur. Sequuntur illum atque comitantur, & ingrediuntur cum illo fines vestros non extranei, sed proprii ac domestici suffragatores, id est, principium sapientiae timor Domini, compunctio, purificatio, perfecta religio, & vniuersus religionis chorus, sanctitas, benignitas, castitas, sapientia, iustitia, misericordia.

Cap. 12.

Eccè qualiter ambitiosus vester a vobis, eccè quali pecunia sacerdotium comparauit. O admirabile negocium, o celeste commercium. Vnde emit, ipsum est, quod emit: id est, quia verus meritum honor non alibi, quam in ipsis meritis continetur. Vitae perfectio, propter quam a vobis est inquisitus, ipsa est Episcopatus. Inreuenit autem in medio huius negocii haec ipsa illius sanctitas, & salus vestra. Nemo neget, nemo nescire se simulet. Indè vos ademit, vnde vos sapius, ut confidimus, a peccatis redemit. Quarebatis magnum, sed verè summum reperistis. Probatis in illo planè & impleta vestra, & exuperata iudicia. Plus vobis vita illius reddidit, quam fama promiserat. Sicut autem legimus Evangelicam illam ac beatam mulierem, effracto alabastro nardi preciosi, vnguentum super carnem Domini profudit, ita gloriosa illius anima aperuit latentes in se diuitias caelestium munerum, & de armario suauolentium virtutum, aromata sanctificationum & gratiarum suarum supra omnem hanc Ecclesiam, quae est Christi corpus, effudit, & ad ipsum caput membrorum iustificatione transmisit: & verè, ut dixi, repleta est vniuersa haec domus Christi ex odore caelestis vnguenti.

Cap. 13.

Quid dicam eius voluntatem, ut fierent ei lachrymae panes die ac nocte, & pro cibo ac potu haec secum incessabiliter ruminaret, Quando veniam, & parebo a faciem Dei? ut praeter vitam nihil esuriret, praeter iustitiam nihil sitiret: ut praesentia tanquam inania atque transacta, absentante spiritu non videret, & in futuro reposita, tanquam oculis subdita concupisceret, & in latitudine cordis sui spe disponente atque imaginante depingerentur: ut fastidio essent, quae se ad spectibus offerrebant: desiderio autem illa, quae se sensibus inferebant: ut quanto amplius de ipso sapientiae fonte libasset, tanto ardentius esuaret? Habet etenim hanc vim dulcedo caelestium pulchritudinum, ut quanto intentius quaeritur, tanto intentius desideretur. Ingerunt de cupiditate appetitum, & non faciunt de satietate fastidium: sicut de sapientia ipsa testatur: Qui edunt me, adhuc esurient: & qui bibunt me, adhuc sitient.

Cap. 14.

Et idè loquebatur, credo, securo in conclauis & in cubiculo suo beata illa anima: O fragilitas humana, exiguum est, quicquid agis propter spem aeternorum. Quanta libet acquisieris, non defitas: quia adhuc superest, quod requiras: ac rostum ei videbatur parum, quicquid adhuc recipiebat augmentum. Urgebat se Apostolicis adhortationibus, sicut dicit: Bonum, inquit, facientes, non deficiamus: tempore suo metemus, non deficientes. Quid est ergo, Bonum facientes? Id est, Si homo non imposuerit finem operi, nec Deus imponit remunerationi. Quantum enim ferimus in operibus, tantum metemus in fructibus. Et quia non ad mensuram dat Deus spiritum

Psal. 41.
Contemnit
praesentia,
appetit semper maiora.

Ecclesi. 24.

Gal. 6.

Ioan. 7.

SUM

NO
B

spiritum, quantum se auditas inquirentis dilatauerit, tantum se aperiet manus re-
tribuentis ad premium. Oportet ergo, vt anima in bonorum desiderijs semper ex-
erceatur, quæ nullis in proficiendo terminis coërcetur: in comparandis sibi cæle-
stibus ornamentis nullam patitur legem, cui accedere concessum est vsque ad di-
uinæ imaginis dignitatem.

Inter hæc ille exercitio infatigabiliter accinctus, ad noua merita nouus semper
assurgens, corpore in terra positus, conuersatione in cælis fuit, & inuidtum contra
peccati iacula timoris perpetui scutum tenuit. Vocem illam B. Tob incessabiliter
secum voluebat: Ego autem sicut fluctus super me tumentes timebam Deum. Fe-
lix terra, quæ talem genuit, ac de alumno patronum, de homine Angelum ad au-
thorem remisit. Huius ergo tanti actam præclari, quæso, vt nos & discipulos me-
minèrimus, & filios. Rapiat vnusquisque quod possumus, de bonis intestati paren-
tis. Hic de hereditate eius assumat holosericam, gestorū varietate preciosissimam: Sanctorum
hic mansuetudinis ac simplicitatis occupet talentum: ille eius pectoris beneuo-
lentia ac sapientia monile sibi vendicat: hic margaritam compunctionis & the-
saurum castitatis inuadat. Licet enim ille locupletissimus Christi amicus quicquid
habuit, integrum secum tulerit, & nobis tamen, si volumus, totum reliquit. Ità er-
go agamus, bona illius consecrantes: vt qui in æternam gloriam suscitandus est
sub sine seculorum, redditus Ecclesiæ suæ, per rediuiua in filijs merita iam surre-
xerit.

EIVSDEM BEATI MAXIMI VITA, AV-
THORE DINAMIO PATRICIO.

Præfatio Authoris ad Vrbicum Episcopum.

Domino beatissimo patri, Vrbico Papæ, Dinamius Patricius salu-
tem. Cùm Apostolicæ pater fidei ardore succensus, vniuersa de
virtutibus S. Maximi, quæ fidelis relatio gestorū manifestat, so-
licita indagatiōe perquiris, imperitiam meam pulsare non de-
sitis: paternis etiam monitis prædicandi authoritate cõfirmans,
quod non parùm ipsius delicti noxa reus efficiar, nisi omnia in
vita eius, quam me ante aliquot annos rurali sermone conscri-
psisse confiteor, studeam addere quæcunq; vos de illius mirabilibus protinùs ma-
nifestum est inuenisse, Vndè ego gemino pudore confundor, cui nec loquendi fa-
cultas conceditur, nec silentii securitas indulgetur. Si loquar, sensum monstrat de-
recta rusticitas imperitum. Nam si licuisset, vel de succincta poteram dictione pla-
cere, cui non possunt dogmatis augmenta succurrere. Inter vtrunque ergo consti-
tutus angustiam, præceptis vestris parere disposui, placiturus obedientia, non do-
ctrina. Verera vos igitur chartarum indicasti reuoluisse volumina, in quæ quid ex
eius operibus beatissimi Fausti antistitis prædecessoris vestri solertia deuota colle-
gerat, vndè pauca sensu potiùs, quàm obtutu, vix * decernere potuistis. Nam pluri-
ma æmulae vetustatis edacitas consumperat, quæ latebant. Quod nisi scriptorum
meorum serie æternæ memoriæ traderentur pauca de pluribus, satis esse impium
censuistis. Vndè me ex parte votis vestris satisfecisse censeo, quod in lögam ducta
propaginem lectio multiplicata subsequitur. Quæ quotiès audientibus fecerit du-
dum lecta fastidium, ad vestrum poterit pertinere delictum: si mercedis premium
contulerit, nihil exindè ad me similiter pertinebit, qui compulsus vestris imperijs,
prolixiora conscripsi, quàm volui, & refugium breuitatis omisi. Me ergo, quem si-
lenti populo prudentissime pastor expolias, & tegmine taciturnitatis enudas, sup-
plico vt cum vniuerso populo, diffuso munias intercessionis præsidio. Quotiès le-
ctionis redigitur longitudo, nec dictio impolita displiceat, quam tenor relationis
sanctæ commendat. Nam dubium non est, quod quantum integra deuotione cor-
dis, ipsius sancti antistitis gesta præfers, tantum opera mediteris, vt eius integra au-
ditate mentis coneris sequi vestigia, cuius actionum diligis ornamenta: dum mo-
do diuino beneficio, & ipsius patrocinio tibi concedatur temporalis vitæ prolixa
tranquillitas, & sancti operis expetita facultas, domine verè sancte, & beatissime
papa.

VITAE

ARIUS

VIII
5